

Παραμύθια από παιδιά για παιδιά

[διαλογή: Ιβέτα Ναζλίδου]

Γλαρόλυκοι

Ιβέτα Ναζλίδου

"Παραμύθια από παιδιά για παιδιά"

Εικονογράφηση εξώφυλλου & οπισθόφυλλου: Ιβέτα Ναζλίδου

Εικονογράφηση κειμένων: Τα παιδιά

Επιμέλεια: Φωτεινή Παναγιωτακοπούλου

Άδεια χρήσης: Creative Commons BY-NC-SA 4.0

(Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή)

Ανεξάρτητες Εκδόσεις Γλαρόλυκοι

Απρίλιος 2022, έκδοση 1η

ISBN: 978-618-85998-1-9

"Όλα τα παραμύθια είναι γραμμένα και ζωγραφισμένα από τα παιδιά."

Ονομάζομαι Ιβέτα Ναζλίδου και είμαι ζωγράφος. Η δουλειά μου είναι να ζωγραφίζουμε με τα παιδιά. Δε συνηθίζω να λέω ότι είμαι δασκάλα, επειδή νιώθω σαν ένα πιο μεγάλο παιδί, που ζωγραφίζει με τα μικρότερα παιδιά. Θα ήθελα να μάθω στα φιλαράκια μου να βλέπουν παντού την ομορφιά και την τέχνη, να καταλάβουν ότι η τέχνη έχει πολλές μορφές. Όταν ζωγραφίζουμε, πάντα ακούμε μουσική και λέμε ιστορίες. Έτσι, γεννήθηκε η ιδέα για το βιβλίο. Όλα τα παραμύθια είναι γραμμένα και ζωγραφισμένα από τα παιδιά. Επειδή για κάποια έργα μεγάλων ζωγράφων μαθαίνουμε ζωγραφίζοντας, αρχίσαμε να λέμε και παραμύθια σχετικά με τις ζωγραφιές μας. Γι' αυτό τα περισσότερα έργα στο βιβλίο είναι εμπνευσμένα από γνωστούς ζωγράφους. Τα «ταξίδια» μας στη ζούγκλα, στο διάστημα, σε μακρινά δάση, έγιναν πολλά και μέσα από αυτό το βιβλίο σας καλούμε στον μαγικό μας κόσμο!

Με αγάπη, Ιβέτα Ναζλίδου

Η Ιβέτα Ναζλίδου έχει αποφοιτήσει από τη Σχολή Καλών Τεχνών στη Σόφια της Βουλγαρίας. Από εκεί είναι και η καταγωγή της. Είναι κάτοχος δύο μεταπτυχιακών τίτλων: Σχεδιασμός του Παιδικού Περιβάλλοντος και Παιδική Μόδα. Εργάζεται αρκετά χρόνια στον χώρο της παιδικής μόδας. Η καρδιά και η μοίρα της, όμως, αποφάσισαν να συνεχίσει την καριέρα της στη διδασκαλία ζωγραφικής για παιδιά.

Αφιερώνω αυτό το βιβλίο στην κόρη μου, τη Θεοδώρα, και σε όλα τα παιδιά!

Η περιπέτεια του Γατάι

[με έργα εμπνευσμένα από τον Πάμπλο Πικάσο]

Γιώργος Βέλλας

[7 ετών]

Μέρος 1ο

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας άνθρωπος που ήταν πολύ περίεργος. Το ένα του μάτι ήταν ανάποδα, είχε πράσινη μύτη και το κεφάλι του ήταν σχεδόν τετράγωνο. Είχε τεράστιο λαιμό, το μαλλί του ήταν μωβ και φορούσε στέμμα. Ήταν σαν εξωγήινος και όλοι τον φοβόντουσαν.

Το όνομά του ήταν Γατάι.

Μέρος 2ο

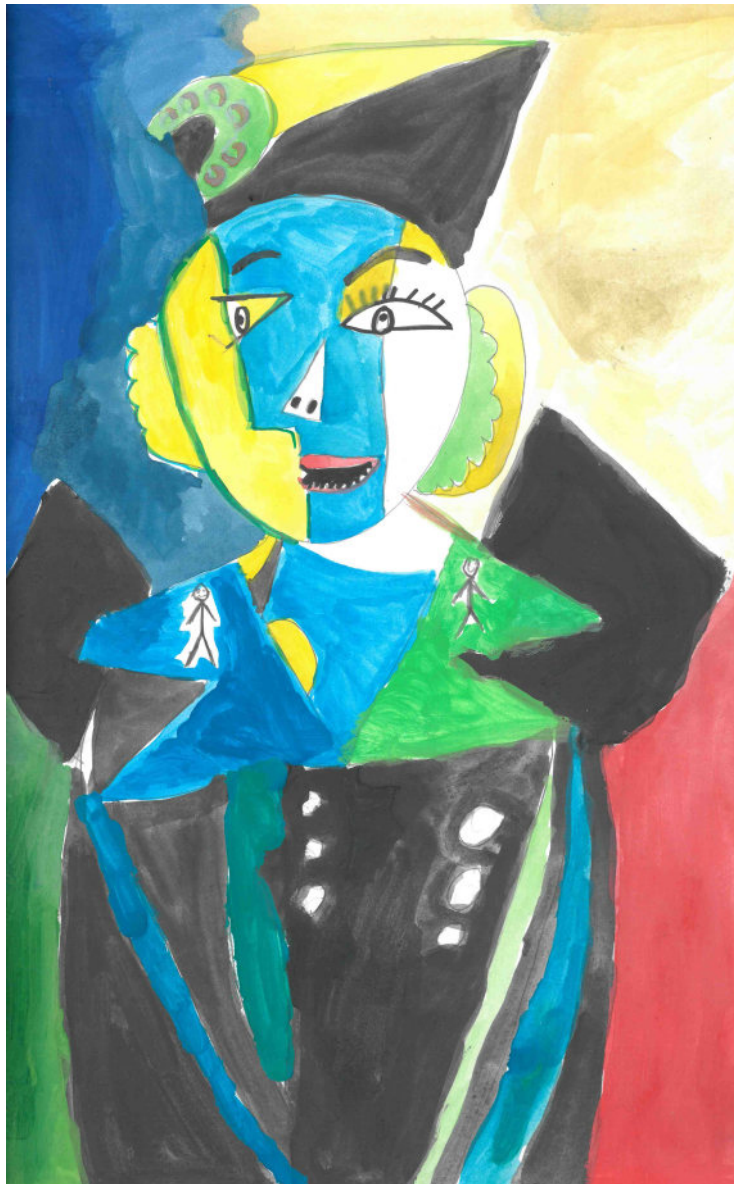
Ο Γατάι αποφάσισε να πάει στη ζούγκλα, επειδή νόμιζε ότι τα ζώα δε θα τον φοβούνται, λόγω του ότι έχει μεγαλώσει εκεί. Όμως, μετά, έφυγε στη μεγάλη πόλη, όπου δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος.

Μια μέρα, περπατώντας στη ζούγκλα συνάντησε μια κακιά μάγισσα. Το όνομά της ήταν Ντόρα Μάαρ. Αυτή ζούσε σε ένα σπίτι που είχε πόδια και μπορούσε να τρέχει. Η μάγισσα ήταν στο σπίτι και, μόλις είδε τον Γατάι, το σπίτι άρχισε να κυνηγάει τον καημένο άνθρωπο. Ξαφνικά, το σπίτι σταμάτησε. Ο Γατάι χτύπησε την πόρτα. Η κακιά μάγισσα άνοιξε και τον άρπαξε μέσα. Του είπε ότι, για να μην τον σκοτώσει, πρέπει να κάνει κάποια πράγματα γι' αυτήν.

Μέρος 3ο

Ο Γατάι έπρεπε να πάει σε ένα μακρινό βουνό και να φέρει κάποια υλικά, για να φτιάξει η μάγισσα ένα φίλτρο. Με αυτό το φίλτρο ήθελε να κάνει κακό στη ζούγκλα και να είναι για πάντα νύχτα. Ο Γατάι περπάτησε εξήντα μέρες για να φτάσει στο βουνό. Εκεί συνάντησε τη βασίλισσα του βουνού. Αυτή ήταν πολύ καλή και αμέσως δέχτηκε να τον βοηθήσει. Έπρεπε να πάει σε ένα κάστρο, όπου υπήρχε ένας φύλακας που ονομαζόταν «ο Κόκκινος Φύλακας» και φύλαγε τα υλικά. Ο φύλακας θα έλεγε ένα αίνιγμα στον Γατάι και μόνο αν θα απαντούσε σωστά, θα μπορούσε να μπει μέσα.

Μέρος 4ο

Ο φίλος μας πήγε στο κάστρο και ο Κόκκινος Φύλακας αμέσως τον ρώτησε: «Τι είναι κίτρινο και φωτίζει;». Ο Γατάι φώναξε δυνατά: «Ο Ηλιοοοοοοος!»! Μόλις το είπε αυτό, ξαφνικά, άνοιξε μια τεράστια πόρτα που εμφανίστηκε μπροστά από τον Γατάι. Αυτός μπήκε μέσα και με μεγάλη έκπληξη κατάλαβε ότι αυτό είναι ένα κόκκινο τούνελ. Από την αριστερή πλευρά είδε ένα κουμπί συναγερμού και αποφάσισε να το πατήσει. Άκουσε τη φωνή του φύλακα, που του είπε να μείνει μακριά από τα υλικά.

Μέρος 5ο

Ο Γατάι έκανε έναν θόρυβο επίτηδες, για να σκεφτεί ο φύλακας ότι μπήκε και κάποιος άλλος στο τούνελ. Μετά είδε τα υλικά στο τέλος του τούνελ, τα άρπαξε και έτρεξε χωρίς να προλάβει να τον πιάσει ο φύλακας. Άρχισαν να πέφτουν πέτρες στο τούνελ και το έκλεισαν.

Ο Γατάι βρέθηκε σε ένα δωμάτιο με καθρέφτες. Σε έναν από τους καθρέφτες είδε την αντανάκλαση ενός άντρα. Ο άντρας ήταν παράξενος και είχε πράσινο στόμα και μπλε δόντια. Αυτός ήθελε να κλέψει τα υλικά.

Μέρος 6ο

Στο δωμάτιο υπήρχε ένα τραπέζι και πάνω του ένα βιβλίο. Ο Γατάι κούνησε το κεφάλι του και μέσα σε έναν καθρέφτη είδε άλλο ένα βιβλίο. Το ακούμπησε και αυτό άρχισε να μιλάει. Του είπε ότι ο κλέφτης κοιμάται με ανοιχτά μάτια και δε θα ξυπνήσει, αν ο Γατάι προλάβει να πάρει το πρώτο βιβλίο. Έτσι κι έγινε. Ο Γατάι πήρε το βιβλίο και έφυγε από το δωμάτιο σιωπηλά.

Μέρος 7ο

Ο Γατάι γύρισε στη ζούγκλα και πήγε στο σπίτι της μάγισσας. Αυτή τον περίμενε. Της έδωσε τα υλικά, αλλά ήταν πολύ θλιμμένος, επειδή ήξερε ότι αυτή θα κάνει κακό στη ζούγκλα. Ξαφνικά, η μάγισσα φώναξε δυνατά, επειδή είδε ένα κομμάτι κόκκινο ύφασμα που ήταν σκισμένο, πάνω στο ρούχο του Γατάι. Τον ρώτησε τι είναι αυτό. Ο Γατάι απάντησε ότι είναι πιθανό να είναι κομμάτι από το ρούχο του Κόκκινου Φύλακα.

Η μάγισσα ήταν σαστισμένη και άρχισε να κλαίει και να γελάει ταυτόχρονα! Είπε στον Γατάι ότι ο Κόκκινος Φύλακας είναι ο σύζυγός της που χάθηκε πριν πολλά χρόνια και αυτή νόμιζε ότι έχει πεθάνει. Χάρηκε τόσο πολύ που ήταν ζωντανός και μπορεί να τον βρει και να τον ξαναδεί, που πέταξε τα υλικά και αποφάσισε να μην κάνει κακό στη ζούγκλα! Από τότε, όλοι έζησαν σε ειρήνη, αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Η μαγεμένη πόλη και τα δύο κορίτσια**Μαρία και Ελένη Μαυρίδη** [10 ετών]

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων. Σε μια μακρινή πόλη, πριν πολλά χρόνια, μια κακιά μάγισσα έκανε κατάρα: να μην υπάρχουν χρώματα και χαρά. Όλα τα σπίτια ήταν γκρι και οι άνθρωποι θυμωμένοι και θλιμμένοι. Δεν είχαν γιορτές, ούτε πήγαιναν εκδρομές. Δεν διασκέδαζαν ποτέ.

Στη μαγεμένη πόλη ζούσαν δυο κοριτσάκια. Τα παιδιά ήθελαν πάρα πολύ κάτι να αλλάξει στην πόλη τους, αλλά δεν ήξεραν τι, επειδή πάντα όλα ήταν έτσι. Το βράδυ έκατσαν στη σκεπή ενός σπιτιού και έβλεπαν πώς χιονίζει. Ξαφνικά, το ένα κοριτσάκι είδε κάτι στον ουρανό. Ήταν ένα μεγάλο έλκηθρο με έναν παράξενο άνθρωπο μέσα, που φορούσε κόκκινα ρούχα. Το έλκηθρο το οδηγούσαν κάποια παράξενα ζώα και ένα από αυτά είχε κόκκινη μύτη. Το έλκηθρο πέρασε πολύ γρήγορα. Τα παιδιά δεν κατάλαβαν τι είναι και σκέφτηκαν αν θα το ξαναδούν. Τότε, όμως, έγινε κάτι που δεν είχε γίνει ποτέ. Τα παιδιά ένιωθαν ένα συναίσθημα που δεν το ήξεραν, αλλά τους άρεσε. Ήταν η χαρά!

Την άλλη μέρα ήταν τα Χριστούγεννα. Τα κορίτσια δεν μπορούσαν να ξεχάσουν τι είδαν το προηγούμενο βράδυ. Πήγαν πάλι στη σκεπή και έκατσαν να περιμένουν αν θα ξαναπεράσει το έλκηθρο. Σε λίγη ώρα το είδαν να πετάει. Για μεγάλη τους έκπληξη σταμάτησε μπροστά τους! Τα κορίτσια έμειναν με το στόμα ανοιχτό, όταν ο κύριος με το κόκκινο ρούχο τους μίλησε:

«Χο-Χο-Χο! Έχω κάτι να σας πω! Μόνο η πίστη φτάνει, για να λύσει την κατάρα!».

Είπε αυτό και έφυγε με το έλκηθρο.

Τα κορίτσια δεν κατάλαβαν τι εννοούσε. Πήγαν στο σπίτι και ξάπλωσαν στα κρεβατάκια τους. Δεν μπορούσαν να σταματήσουν να σκέφτονται αυτό που έγινε. Στις καρδιές τους, όμως, εμφανίστηκε άλλο ένα συναίσθημα. Άρχισαν να πιστεύουν στη μαγεία των Χριστουγέννων!

Τότε έγινε ένα θαύμα! Έλαμψαν χίλια φωτάκια και όλα τα σπίτια πήραν χρώματα. Οι άνθρωποι άρχισαν να γελάνε, να χοροπηδάνε και να χαίρονται! Η κατάρρα είχε σπάσει και η πίστη των κοριτσιών έσωσε την πόλη! Και όλοι έζησαν καλά κι εμείς καλύτερα!

Ίχνη στο χιόνι

[με έργα εμπνευσμένα από τον Ανρί Ματίς]

Γιώργος Βέλλας

[7 ετών]

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα δάσος πολύ μακρινό ζούσαν δυο αδερφές. Το σπίτι τους ήταν στο ξέφωτο του δάσους, μακριά από όλο τον κόσμο, βαθιά στο βουνό και στα χιόνια. Εκεί ζούσαν ευτυχισμένα και ήσυχα. Ποτέ κανείς δεν τις ενοχλούσε. Μόνο οι λύκοι και οι αρκούδες τις έκαναν παρέα.

Μια νύχτα, όμως, άκουσαν έναν περίεργο θόρυβο. Κάποιος είχε μπει στο σπίτι τους. Φοβήθηκαν πολύ και κατέβηκαν στον κάτω όροφο να δουν τι γίνεται. Έμειναν με το στόμα ανοιχτό, όταν είδαν την πόρτα να κουνιέται και να μπαίνει μέσα χιόνι. Φαίνονταν μόνο πατούσες στο χιόνι, που έδειχναν ότι κάποιος ήταν εκεί και έφυγε.

Μπήκαν γρήγορα στο δωμάτιο των γονιών τους, που είχαν εξαφανιστεί μαζί με τον αδερφό τους στα χιόνια πριν πολλά χρόνια και κανείς δεν μπορούσε να τους βρει.

Ανακάλυψαν ότι λείπει ένα τετράδιο με κάποιους κωδικούς για ένα κουτί, που μέσα είχε πολλές αναμνήσεις από την οικογένειά τους. Το κουτί, όμως, ήταν ακόμα εκεί. Δεν πρόλαβε να το πάρει. Τα κορίτσια στενοχωρήθηκαν πάρα πολύ, επειδή αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα από την οικογένειά τους. Μέσα στο κουτί υπήρχαν φωτογραφίες, γράμματα, γραμμένες ιστορίες και ένα δαχτυλίδι της μαμάς τους. Έκλαιγαν πολύ, αλλά μόλις ηρέμησαν, αποφάσισαν να μην αφήσουν έτσι τα πράγματα και να πάρουν έναν ντετέκτιβ, επειδή ήταν σίγουρο ότι ο κλέφτης θα γύριζε για το κουτί.

Σε λίγο καιρό, ο ντετέκτιβ ήταν στο σπίτι τους. Έβγαλε τον φακό του και βρήκε αποτυπώματα. Κατευθύνθηκε στο γραφείο του.

Τα κορίτσια ήταν απελπισμένα! Έφτιαξαν ένα τσάι και όλη τη νύχτα έβλεπαν από το παράθυρο πώς πέφτει το χιόνι. Αυτό τους θύμιζε τη νύχτα που εξαφανίστηκαν οι γονείς τους.

Είχαν βγει να ψάξουν το δαχτυλίδι της μαμάς τους, που το είχε χάσει νωρίτερα κάπου στα χιόνια. Ποτέ όμως δε γύρισαν. Αργότερα, τα κορίτσια είχαν βρει το δαχτυλίδι κάτω από ένα δέντρο.

Ο ντετέκτιβ είχε ήδη ξεκινήσει την έρευνά του. Ανακάλυψε κάτι πολύ περίεργο. Όλα τα αποτυπώματα οδηγούσαν σε κάτι που και ο ίδιος δεν μπορούσε να πιστέψει. Ο κλέφτης μάλλον ήταν ο αδερφός των κοριτσιών. Αυτό το συμπέρασμα το έβγαλε από ένα κομμάτι ύφασμα από το ρούχο του κλέφτη, που το είχε αφήσει, όταν βιάστηκε να φύγει από το σπίτι. Το ίδιο ύφασμα το είχε δει ο ντετέκτιβ στο δωμάτιο του αδερφού των κοριτσιών. Πώς είναι δυνατόν; Μετά από τόσα χρόνια που η οικογένεια είχε εξαφανιστεί, μάλλον ζούσε κάπου στο ίδιο δάσος. Αλλά γιατί άραγε δεν επικοινωνούσαν με τα κορίτσια; Τι είχε γίνει και πού ακριβώς ζούσαν;

Πέρασαν μερικοί μήνες και ο ντετέκτιβ ανακάλυψε ότι η οικογένειά είχε εξαφανιστεί σε μια χιονοθύελλα. Μια μέρα κάνοντας την έρευνά του βρήκε ένα παράξενο σπίτι μερικά χιλιόμετρα από το σπίτι των κοριτσιών. Χτύπησε την πόρτα. Άνοιξε ένας άντρας και τον ρώτησε τι θέλει. Ξεκίνησαν μια κουβέντα και ο άντρας είπε ότι μένει στο σπίτι με την οικογένειά του εδώ και μερικά χρόνια, αλλά δε θυμάται τη ζωή τους πιο πριν. Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν μια χιονοθύελλα. Ο ντετέκτιβ αμέσως κατάλαβε ποιοι άνθρωποι είναι αυτοί. Ο άντρας είπε, επίσης, ότι ο γιος τους βλέπει εδώ και χρόνια ένα παράξενο όνειρο για ένα σπίτι στο δάσος και ένα τετράδιο με κωδικούς για ένα κουτί με αναμνήσεις. Μια μέρα είδε τυχαία το σπίτι από το όνειρό του και την ίδια νύχτα αποφάσισε να μπει.

Ο ντετέκτιβ εξήγησε όλη την ιστορία στην οικογένειά. Τους πήρε στο αμάξι του και τους έφερε στο σπίτι των κοριτσιών. Μόλις είδαν τα κορίτσια, επέστρεψαν όλες οι αναμνήσεις. Τα κορίτσια έκλαψαν από τη χαρά τους και όλοι αγκαλιάστηκαν! Από τότε η οικογένεια ποτέ δεν χώριζε και όλοι έζησαν καλά κι εμείς καλύτερα!

Το κοριτσάκι και τα λουλούδια**Αναστασία Αβραμίδου** [8 ετών]

Μια φορά κι έναν καιρό, υπήρχε ένα τεράστιο βασίλειο, που μέσα του ζούσε μια πανέμορφη πριγκίπισσα, η Αναστασία. Στην Αναστασία άρεσαν πολύ τα λουλούδια. Είχε έναν τεράστιο κήπο με πανέμορφα λουλούδια. Η Αναστασία έβγαινε στο μπαλκόνι κάθε μέρα και έβλεπε τα λουλούδια. Η πριγκίπισσα, όμως, δεν ήξερε το μεγάλο μυστικό των λουλουδιών: ότι τη νύχτα ζωντανεύουν και χορεύουν!

Ήταν μια καλοκαιρινή νύχτα, όταν η Αναστασία ζεσταινόταν πολύ και δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Βγήκε στο μπαλκόνι και τι να δει! Ένα τριαντάφυλλο χόρευε με μια μαργαρίτα! Μετά είδε ότι όλα τα λουλούδια χόρευαν!

Η πριγκίπισσα είχε ξεχάσει τα γενέθλιά της. Τα λουλούδια, όμως, τα θυμόντουσαν. Ξαφνικά, έμειναν ακίνητα και σε λίγα λεπτά ξεκίνησε η γνωστή μουσική για τα «χρόνια πολλά». Όλοι άρχισαν να τραγουδούν. Η Αναστασία συγκινήθηκε πάρα πολύ! Το τριαντάφυλλο έφερε ένα μεγάλο κουτί με κόκκινη κορδέλα. Η πριγκίπισσα το άνοιξε και μέσα βρήκε ένα πανέμορφο φόρεμα από πέταλα λουλουδιών. Αυτό ήταν το δώρο για τα γενέθλιά της, που το έραψαν τα λουλούδια. Αυτά ήταν τα πιο ωραία γενέθλια για την πριγκίπισσα Αναστασία! Και όλοι έζησαν καλά κι εμείς καλύτερα!

Η παρέα των πλανητών, το μαγεμένο διαμάντι και δύο αστροναύτες

Γιώργος Βέλλας

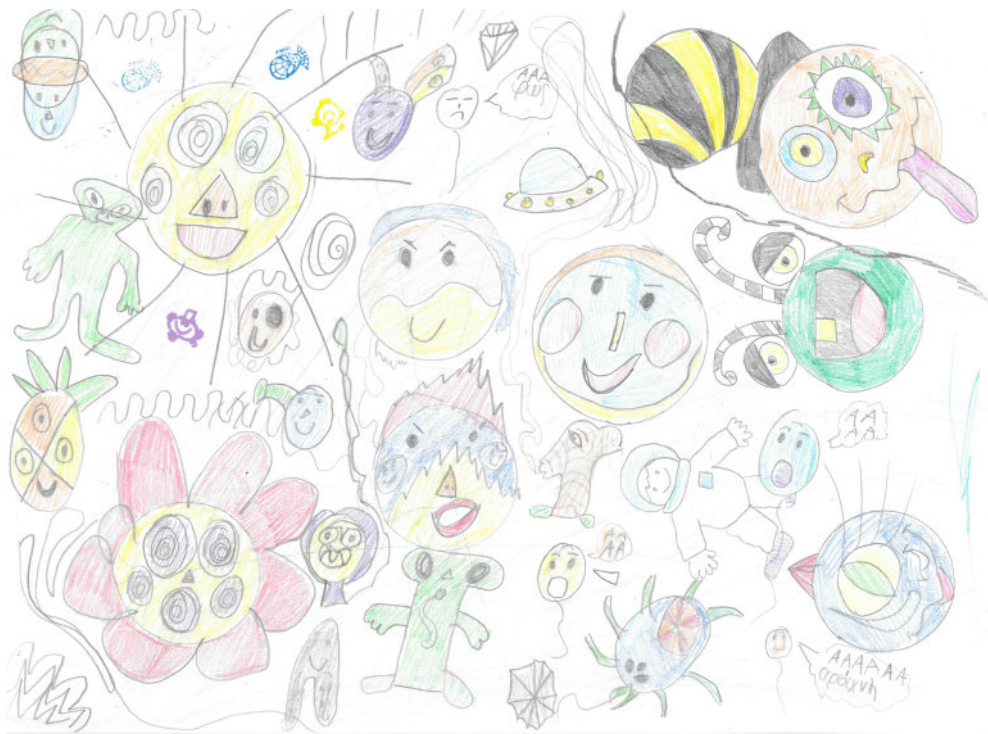
[7 ετών]

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μικρό χωριουδάκι της Ρωσίας ζούσαν δυο παιδάκια, που ήταν φιλαράκια. Το όνειρό τους ήταν, όταν μεγαλώσουν, να γίνουν αστροναύτες. Το χωριό τους βρισκόταν κοντά σε ένα μέρος που ονομαζόταν Μπαϊκονούρ και από εκεί ξεκινούσαν πολλά ταξίδια για το διάστημα.

Πέρασαν τα χρόνια... Μεγάλωσαν τα παιδιά και το όνειρό τους να γίνουν αστροναύτες, πραγματοποιήθηκε.

Ήρθε η μέρα για το πρώτο τους ταξίδι στο διάστημα. Αυτό ξεκίνησε πολύ καλά!

Σε λίγη ώρα, όμως, οι αστροναύτες ανακάλυψαν κάτι παράξενο. Υπήρχε ένα μαγικό τζάμι και μέσα στο τζάμι βρισκόταν μια παρέα από πλανήτες που τους φώναζαν «βοήθεια». Τότε, οι αστροναύτες ρώτησαν: «Τι συμβαίνει;». Τους απάντησαν ότι ένας από τους πλανήτες είναι μάγος και τους παγίδευσε σε αυτό το τζάμι. Για να φύγουν από εκεί, πρέπει να βρουν το μαγεμένο διαμάντι και να σπάσουν την κατάρρα.

Το διαμάντι βρίσκεται σε ένα πάλσαρ και αυτό βρίσκεται σε έναν μακρινό γαλαξία. Τέσσερις φύλακες προστατεύουν το διαμάντι. Το διαμάντι αυτό είναι η καρδιά του σύμπαντος.

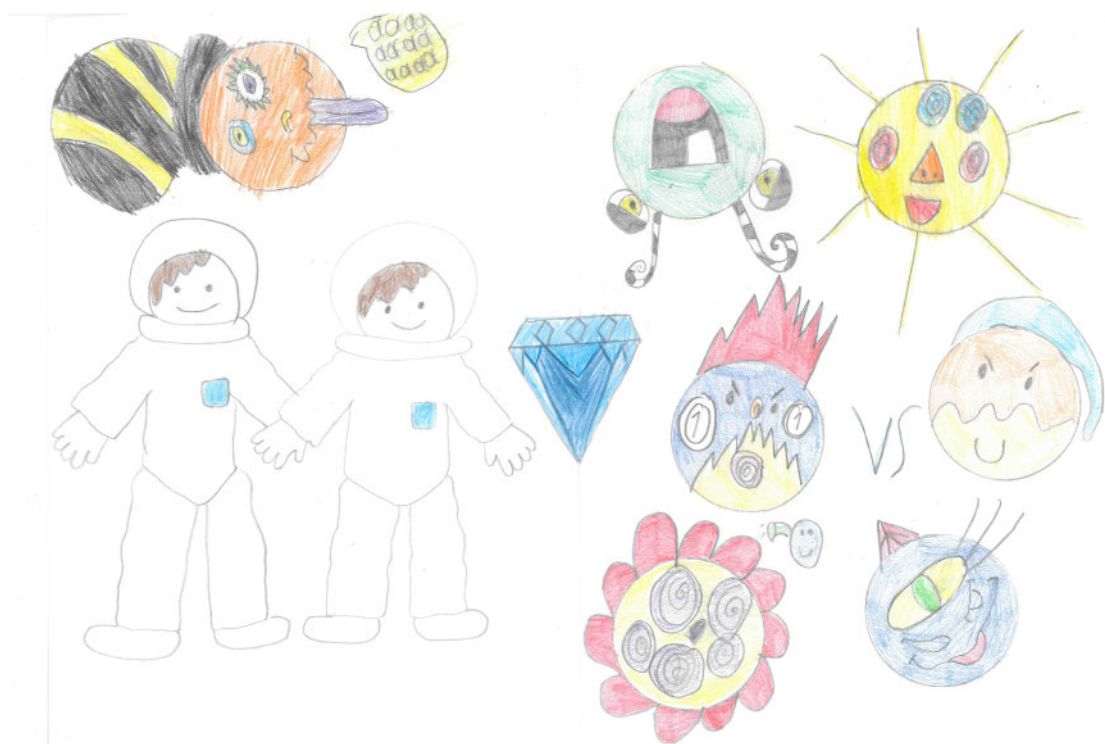
Οι αστροναύτες πήγαν στο πάλσαρ, αλλά ο αρχηγός και ο υπαρχηγός άναψαν φωτιά εναντίον τους και ήθελαν να καταστρέψουν το σύμπαν για να πάρουν αυτοί το διαμάντι. Ήθελαν να γίνουν αρχηγοί σε όλο το διάστημα!

Οι αστροναύτες, όμως, τους έσπρωξαν σε ένα κβάζαρ του γαλαξία και οι φύλακες έπεσαν στη γιγάντια μαύρη τρύπα του και εξαφανίστηκαν.

Τελικά, οι αστροναύτες πήραν το διαμάντι, η κατάρρα έσπασε και όλοι οι πλανήτες ήταν ελεύθεροι! Οι αστροναύτες γύρισαν στη Γη και όλοι έζησαν καλά κι εμείς καλύτερα!

***πάλσαρ/κβάζαρ, σελ. 34**

Τα γατάκια και το αρκουδάκι Θεοδώρα Ναζλίδου, Αθηναΐς Πέτρου, Μιχαήλ Δούκας

[8, 8 & 9 ετών]

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα παραμυθένιο δάσος, πολύ μακρινό, ζούσαν δυο γατάκια – φιλαράκια, που τα έλεγαν Αθηναΐδα και Θεοδώρα.

Μια μέρα έπαιζαν μέσα στα λουλούδια και άκουσαν έναν θόρυβο.

- «Τι είναι αυτός ο θόρυβος;», ρώτησε η Θεοδώρα.

- «Δεν ξέρω!», απάντησε η Αθηναΐδα.

- «Πάμε να δούμε!», είπε η Θεοδώρα.

Βρήκαν στους θάμνους ένα αρκουδάκι που έτρωγε μέλι.

- «Πώς σε λένε; Θέλεις να γίνουμε φίλοι;», ρώτησαν τα γατάκια.

- «Με λένε Μιχάλη. Ναι, θέλω να είμαστε φίλοι! Τι θέλετε να κάνουμε;», είπε το αρκουδάκι.

- «Να κάνουμε πιτζάμα πάρτι!», απάντησαν τα γατάκια.

Στο παραμυθένιο δάσος ήταν το βασίλειο του Άγιου Βασίλη. Όλα τα ξωτικά που φτιάχνουν τα παιχνίδια για τα Χριστούγεννα, έμεναν εκεί. Ποιος, νομίζετε, θα έκανε την προετοιμασία για το πάρτι; Τα ξωτικά βέβαια!

- Τι χρειαζόμαστε για ένα πιτζάμα πάρτι;

- Πιτζάμες, βέβαια!

- Τι άλλο;

- Τσάι, ζεστή σοκολάτα, καραμέλες και υγιεινά γλυκά.

Τα ξωτικά ξεκίνησαν αμέσως, και σε λίγη ώρα όλα ήταν έτοιμα και το πάρτι ξεκίνησε με πολύ γέλιο, χαρά και παιχνίδια για όλα τα ζώα στο δάσος!

Το φαντασματάκι**Ανδριάννα Πηλίδη, Μελίνα Πηλίδη**

[με έργα εμπνευσμένα από τον Βίνσεντ βαν Γκογκ]

[12 & 9 ετών]

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μικρό χωριό ζούσαν δυο κοριτσάκια, η Ανδριάννα και η Μελίνα. Ήταν αδελφές. Ζούσαν σε ένα ξύλινο σπίτι στο δάσος με τους γονείς τους. Ήταν η νύχτα του Halloween. Τα κορίτσια ήθελαν να μαζέψουν γλυκά και ντύθηκαν με στολές. Βγήκαν από το σπίτι. Έξω έκανε πολύ κρύο και ψιχάλιζε.

Η Ανδριάννα άκουσε έναν περίεργο θόρυβο. Ρώτησε τη Μελίνα αν άκουσε κάτι και οι δυο αδελφούλες κρατήθηκαν χέρι – χέρι προσπαθώντας να ακούσουν τι γίνεται. Ξαφνικά, είδαν ένα μικρό φάντασμα. Ήταν άσπρο με μαύρα μάτια. Πετούσε γύρω από τα δέντρα...

Τα κορίτσια στην αρχή τρόμαξαν, αλλά το φαντασματάκι τις είδε και άρχισε να μιλάει:

- «Γεια σας κορίτσια! Εγώ χάθηκα εδώ πέρα. Δεν ξέρω ούτε πού είναι το σπίτι μου, ούτε η οικογένειά μου».
- «Πώς μπορούμε να σε βοηθήσουμε;», ρώτησε η Ανδριάννα.
- «Στο δάσος που είναι δίπλα, τα μεσάνυχτα ακριβώς θα εμφανιστεί μια πόρτα. Θα είναι εκεί για ακριβώς ένα λεπτό και μετά θα εξαφανιστεί. Πρέπει να προλάβω να περάσω από την πόρτα στον άλλο κόσμο...».

- «Τι ώρα είναι τώρα;», ρώτησε η Μελίνα.
- «Είναι δώδεκα παρά τέταρτο...», είπε το φαντασματάκι.
- «Δεν έχουμε πολύ χρόνο!», φώναξαν τα κορίτσια. «Πρέπει να τρέξουμε!».

Έτρεξαν και έφτασαν στο δάσος ένα λεπτό πριν τις δώδεκα. Σε λιγάκι, σε ένα δέντρο εμφανίστηκε μια πόρτα. Στην πόρτα περίμενε ένα μεγάλο φάντασμα. Ήταν η μαμά του φίλου μας. Το φαντασματάκι χάρηκε πάρα πολύ και πέταξε μαζί με τη μαμά του στην πόρτα. Η πόρτα έκλεισε και εξαφανίστηκε. Τα κορίτσια χαμογέλασαν, γιατί ήξεραν ότι έκαναν κάτι πολύ καλό! Πήγαν στο σπίτι τους και αγκάλιασαν τους γονείς τους.

Χριστουγεννιάτικο δώρο**Αναστασία Αβραμίδου** [8 ετών]

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα μικρό κοριτσάκι που το έλεγαν Αναστασία. Η Αναστασία ήταν πολύ χαρούμενη και η αγαπημένη της γιορτή ήταν τα Χριστούγεννα. Ήταν σίγουρη ότι ο Άγιος Βασίλης θα της φέρει το πιο όμορφο δώρο: μια κούκλα που την ονειρευόταν από καιρό!

Την παραμονή των Χριστουγέννων το κοριτσάκι έβαλε χριστουγεννιάτικη μουσική, έφτιαξε ζεστή σοκολάτα και έκατσε να περιμένει τον Άγιο Βασίλη. Ήταν πολύ κουρασμένη και αποκοιμήθηκε. Το πρωί την ξύπνησε η μαμά της. Η μαμά της δεν ήξερε ότι τη νύχτα ήρθε ο Άγιος Βασίλης και νόμιζε ότι έγινε ληστεία γιατί είδε ίχνη στο σαλόνι. Όμως, όταν πήγε κοντά στο χριστουγεννιάτικο δέντρο, τι να δει! Εκεί είχε πολλά δώρα! Ήρθε εκεί και η μικρή Αναστασία. Ήθελε να πάρει το γάλα της, αλλά είδε ότι είχε εξαφανιστεί. Βρήκε ένα μήνυμα. Το διάβασαν με τη μαμά της και κατάλαβαν ότι ήταν από τον Άγιο Βασίλη και ότι αυτός ήπιε το γάλα.

Το κοριτσάκι άνοιξε το παράθυρο και είδε το έλκηθρο με τον Άγιο Βασίλη να πετάει στον ουρανό. Φώναξε και τη μαμά της. Τότε έγινε ένα θαύμα! Ο τάρανδος Ρούντολφ έκανε μια στροφή και το έλκηθρο γύρισε και σταμάτησε μπροστά από το σπίτι της Αναστασίας.

«Χο - χο - χο!», είπε ο Άγιος Βασίλης και έδωσε στο κοριτσάκι μια μαγική χριστουγεννιάτικη μπάλα. Είπε στην Αναστασία ότι, αν θα αγγίξει τη μπάλα, αυτή θα την οδηγήσει στο χωριό του. Θα μπορεί να δει πού μένουν όλα τα ξωτικά και πώς φτιάχνουν τα δώρα για τα παιδάκια όλου του κόσμου. Η Αναστασία δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της! Ο Άγιος Βασίλης τη χαιρέτησε κι έφυγε.

Η Αναστασία πήγε στο σπίτι και, χωρίς να χάσει χρόνο, άγγιξε τη μπάλα και έκλεισε τα μάτια της. Μόλις τα άνοιξε, είδε ότι βρίσκεται σε ένα τεράστιο δωμάτιο με πολλά ξωτικά και ακόμα περισσότερα παιχνίδια. Κατάλαβε ότι βρίσκεται στο χωριό του Αγίου Βασίλη. Ένα γλυκό ξωτικό με πράσινο ρούχο ήρθε δίπλα της και της έδωσε ένα δώρο. Είπε στην Αναστασία ότι μπορεί να το ανοίξει στο σπίτι της.

Η Αναστασία ξύπνησε στο κρεβατάκι της. Ήταν Χριστούγεννα και όλο το σπίτι μύριζε μπισκοτάκια. Έξω χιόνιζε. Κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο, το κοριτσάκι είδε το δώρο που πήρε από το ξωτικό. Το άνοιξε με ανυπομονησία και τι να δει! Μέσα ήταν η ονειρεμένη της κούκλα! Χοροπήδησε από τη χαρά της και φώναξε δυνατά: «Ευχαριστώ, Άγιε Βασίλη! Σε αγαπώ πολύ!».

ΚΒΑΖΑΡ

Τα ΚΒΑΖΑΡ είναι πολύ
φωτεινά κέντρα γαλαξιών που
περιέχουν μια γιγάντια μαύρη
τρύπα. Είναι οι πιο έντονες
πηγές φωτός του σύμπαντος.
Δεν ξεπερνούν σε μέγεθος
το ηλιακό μας σύστημα, αλλά
λάμπουν όσο εκατό γαλαξίες!

ΠΑΛΣΑΡ

Τα ΠΑΛΣΑΡ είναι άστρα που
εκπέμπουν διακοπτόμενο φως.
Περιστρέφονται γύρω από τον άξονά
τους φτάνοντας τα 70.000 χιλιόμετρα
ανά δευτερόλεπτο! Το φως τους δεν
διακόπτεται στ' αλήθεια, αλλά καθώς
περιστρέφονται 360 μοίρες, η δέσμη
τους φτάνει σ' εμάς κατά διαστήματα
σαν τη σειρήνα του ασθενοφόρου.

Γλαρόλυκοι

glarolykoi.net

Ιβέτα Ναζλίδου

facebook: Iveta Nazlidou

[instagram.com/iveta_nazlidou](https://www.instagram.com/iveta_nazlidou)

[instagram.com/iveta_nazlidou_art](https://www.instagram.com/iveta_nazlidou_art)

Άδεια χρήσης

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

978-618-85998-1-9

Γλαρόλικοι